

Sygn. akt V KO 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **G. K.**,

oskarżonej o czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 marca 2016 r.

wniosku Sądu Okręgowego w L.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w W.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w L. wystąpił z urzędu o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi sprawy toczącej się przed tym Sądem przeciwko G. K., oskarżonej o czyn m.in. z art. 284 § 1 i art. 294 § 1 k.k.

We wniosku wskazano, że oskarżyciel posiłkowy subsydiarny wniósł do Sądu Okręgowego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, uzasadniając to faktem, że oskarżona G. K. wykonuje zawód radcy prawnego w L., a nadto pełniła funkcję asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w L. Sąd Okręgowy ustaliwszy, że w istocie oskarżona wykonuje zawód radcy prawnego w L., w przeszłości aplikowała do zawodu sędziego w Sądzie Okręgowym w L., a później pełniła funkcję asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w L. oraz Sądzie

Rejonowym w Z. Okoliczności te, w ocenie wnioskującego Sądu, mogą tworzyć w subiektywnym odczuciu wątpliwość co do warunków bezstronnego rozpoznania przedmiotowej sprawy, co uzasadnia wniosek o zastosowanie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w L. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy w L. stanął przed koniecznością rozpoznania sprawy przeciwko G. K., wykonującej zawód radcy prawnego, a w przeszłości aplikantki Sądu Okręgowego w L. i asesora Sądów Rejonowych w L. i Z. W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie niniejszej sprawy w Sądzie Okręgowym w L. mogłoby tworzyć subiektywne przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nie bez znaczenia jest przy tym to, że sprawy o przestępstwa popełnione przez osoby wykonujące zawody prawnicze w związku z wykonywaniem przez nich zawodu budzą szczególne zainteresowanie społeczne. Okoliczności powyższe, nawet gdyby nie kwestionować tego, że brak jest obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Okręgowego w L., prowadzą do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, tj. Sąd Okręgowy w W.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.